

Sygnatura akt III AUz 287/15

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Goss-Kokot

Sędziowie: SSA Wiesława Stachowiak (spr)

del. SSO Izabela Halik

Protokolant: **Inspektor ds. biurowości Karolina Majchrzak**

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2015 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy (...) Szkoły (...) z siedzibą w P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

przy udziale zainteresowanego : R. O.

o podstawę wymiaru składek

na skutek zażalenia (...) Szkoły (...) z siedzibą w P.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 18 maja 2015 r. sygn. akt VII U 4918/14

postanawia:

odrzuć zażalenie.

del SSO Izabela Halik	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Wiesława Stachowiak

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu w sprawie VII U. 4918/14 z odwołania (...) Szkoły (...) z siedzibą w P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. z 12 września 2014, postanowieniem z 18 maja 2015 roku umorzył postępowanie (pkt 1) oraz zasądził od odwołującej na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. 60 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2).

Odwołująca (...) Szkoła (...) z siedzibą w P. wniosła zażalenie na postanowienie, wskazując, że domaga się jego zmiany w części dotyczącej przyznania pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego, a to z uwagi na fakt, iż Sąd Okręgowy nie uwzględnił w zakresie kosztów zastępstwa procesowego postanowienia Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 18 lutego 2015 roku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie na mocy art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 370 § 1 k.p.c. podległo odrzuceniu jako niedopuszczalne.

W toku procesu odwołująca zainicjowała postępowanie incydentalne, zaskarżając zarządzenie o zwrocie odwołania. Zażalenie odwołującej zostało uwzględnione przez Sąd II instancji – Sąd Apelacyjny w Poznaniu, który postanowieniem z 18 lutego 2015 roku w sprawie III AUz. 77/15 uchylił zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazał Sądowi I instancji do dalszego prowadzenia, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

Odwołująca podniosła w przedmiotowym zażaleniu, że nakład pracy jej pełnomocnika był nieporównywalnie większy od nakładu pracy pełnomocnika organu rentowego, który sprowadzał się do powtórzenia argumentacji zawartej w zaskarżonej decyzji. Odwołująca tymczasem poniosła w procesie koszt opłaty od zażalenia oraz sporządziła kilka pism procesowych.

Odnosząc się do powyższego zaznaczyć w pierwszej kolejności należało, że w rozpoznawanej sprawie postępowanie zostało umorzone na skutek cofnięcia odwołania przez odwołującą (...) Szkołę (...) z siedzibą w P. i to niewątpliwie odwołującą należy uznać za stronę przegrywającą spór, zaś organ rentowy, który wydał zaskarżoną decyzję – Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., za stronę spór wygrywającą. Zgodnie zatem z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, odwołująca (...) Szkoła (...) z siedzibą w P. winna zwrócić wygrywającemu organowi rentowemu całość kosztów procesu, w tym koszty postępowania incydentalnego, chociażby w postępowaniu tym organ rentowy uległ odwołującej. Z uwagi na fakt, że organ rentowy nie złożył wymaganego wniosku o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, brak było podstaw do ich zasądzenia w zaskarżonym postanowieniu, będącym postępowaniem kończącym sprawę.

W konsekwencji, organowi rentowemu należny był jedynie zwrot kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I instancji, które zgodnie z § 11 ust. 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 tj. ze zm.) wynosiły 60 zł.

Jednocześnie mając na względzie treść art. 108 § 1 zd. pierwsze k.p.c., zgodnie z którym Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji, zaznaczyć należało, że orzeczenie o kosztach wymagane jest wówczas, jeżeli w świetle pozostałych przepisów procesowych są do tego podstawy. Sąd Okręgowy w zaskarżonym postanowieniu zobowiązując odwołującą do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, wypowiedział się w przedmiocie ostatecznego rozliczenia całości kosztów należnych stronom i nie miał obowiązku zamieszczenia w sentencji kolejnego punktu, dotyczącego kosztów za postępowanie incydentalne.

Innymi słowy, koszty postępowania, których zasądzenia domaga się odwołująca nie zostały objęte zaskarżonym postanowieniem ponieważ nie było ku temu podstaw.

Żaląca błędnie interpretuje treść orzeczenia Sądu Apelacyjnego z 18 lutego 2015 roku w sprawie III AUz. 77/15. Treści postanowienia Sądu II instancji nie należało odczytywać jako bezwzględnego nakazu zasądzenia na rzecz odwołującej konkretnej kwoty w związku z uwzględnieniem zażalenia na postanowienie o zwrocie odwołania, ale jako zalecenie uwzględnienia wyniku tego postępowania wypadkowego w orzeczeniu kończącym sprawę w zależności od jej ostatecznego wyniku.

Tak też, prawidłowo postąpił Sąd I instancji. Żądanie odwołującej nie zostało objęte zaskarżonym orzeczeniem i jako nieistniejące nie mogło zostać skutecznie zaskarżone.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z 10 listopada 2009 roku w sprawie II PZ 19/09 wskazał, że w dwuinstancyjnym postępowaniu sądowym kontroli apelacyjnej można poddać tylko rozstrzygnięcie, które wynika z orzeczenia Sądu pierwszej instancji (art. 367 § 1 k.p.c.). W ocenie

dopuszczalności apelacji znaczenie ma zatem ustalenie, czy Sąd pierwszej instancji orzekł o żądaniu objętym apelacją. Zaskarżenie od nieistniejącego rozstrzygnięcia nie jest dopuszczalne.

Powyższe odpowiednio odnosi się także do postępowania zażaleniowego.

Podobnie w postanowieniu z 19 lipca 2006 roku w sprawie I CZ 35/06 Sąd Najwyższy wskazał, że jeżeli strona wniosła środek odwoławczy dotyczący przedmiotu nieobjętego rozstrzygnięciem w sentencji orzeczenia, to środek ten podlega odrzuceniu jako niedopuszczalny z powodu braku substratu zaskarżenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd II instancji orzekł jak w sentencji postanowienia.

del SSO Izabela Halik	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Wiesława Stachowiak